

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

8 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 22 februarie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2021, declarat de avocatul Bruma Anatolie în numele inculpatului

Hîțu Constantin XXXXX, născut la xxxxx, originar din s. la xxxxx, r-nul la xxxxx, domiciliat în mun. la xxxxx, str. la xxxxx, la xxxxx, ap. la xxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 27.10.2020 - 22.02.2021,
instanța de apel: 16.03.2021 - 19.05.2021,
instanța de recurs: 14.07.2021 - 08.09.2021.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 22 februarie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Hîțu Constantin a fost condamnat în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

De la Hîțu Constantin s-au încasat cheltuielile judiciare în sumă de 2100 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Hîțu C., având scopul confecționării, deținerii și folosirii documentelor oficiale false care acordă drepturi și eliberează de obligații, dându-și seama de caracterul prejudiciabil ale acțiunilor lor, prevăzând urmările prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea lor, având intenția de a-și ascunde adevărata identitate prin acte oficiale false, la o dată necunoscută și în circumstanțe nestabilite de către organul de urmărire penală, a contrafăcut Cartea de identitate a României cu nr. XXXXX, eliberată pe numele cet. XXXXX XXXXX, cu valabilitatea 25.06.2015 - 08.01.2025.

În continuarea acțiunilor sale criminale, în scopul folosirii actului fals, în vara anului 2019, la o dată nestabilă, a rugat-o telefonic pe mama sa XXXXX XXXXX să-i transmită actul fals în Franța prin intermediul cumnatului XXXXX XXXXX, care urma să transmită actul fals lui XXXXX XXXXX, iar ultimul să organizeze ca acesta să ajungă la destinatar în Franța.

Ulterior, tot în vara anului 2019, la o dată nestabilă, Chițanu R., aflându-se în mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX, a transmis actul fals lui XXXXX, care l-a deținut asupra sa până la 10.01.2020. În cadrul efectuării percheziției la domiciliu pe str. XXXXX XXXXX, XXXXX, ap. XXXXX, mun. XXXXX, a fost depistat și ridicat de la XXXXX, Cartea de identitate a României cu nr. XXXXX, cu vădite semne de falsificare, care potrivit raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX din 17.01.2020, este confecționat din material sintetic, laminat pe ambele părți, cu folosirea imprimantei jet de cerneală color - plasa de fond, fotografiile și textele și nu corespunde după metoda de confecționare cu blancheta autentică a cărții de identitatea României.

Prin acțiunile sale Hîțu C. a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal - confecționarea, deținerea, și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

La individualizarea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că, conform infracțiunea comisă face parte din categoria celor ușoare, ultimul a recunoscut vina în totalitate, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală inculpatul beneficiază de reducerea cu o $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, sancțiunea art. 361 alin. (1) Cod penal prevede o pedeapsă cu amendă în mărime până la 650 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau închisoare de până la 2 ani, concluzionând că în privința acestuia, este echitabilă aplicarea unei pedepse de sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

Instanța a statuat că, aplicarea inculpatului a unei pedepse sub formă de amendă, nu este una echitabilă în raport cu fapta comisă, deoarece el a confecționat un act de identitate Român fals, fapt ce denotă atitudinea lui față nu doar de legislația R. Moldova dar și al României.

Totodată, ținând cont că, inculpatul a comis o infracțiune ușoară și lipsesc circumstanțe agravante, se vor aplica dispoziția art. 90 Cod penal, dând inculpatului posibilitatea de a se manifesta în stricta exercitare a Legii și a demonstra că este un cetățean demn al societății, stabilindu-i o perioadă de probațiune de 2 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul, fără consimțământul organului competent.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că, instanța greșit a apreciat circumstanțele cauzei ajungând la concluzia că reeducarea socială și atingerea scopului pedepsei penale vor fi atinse prin aplicarea unei pedepse privative de libertate. Or, deși instanța a constata recunoașterea vinei în comiterea infracțiunii incriminate, ulterior se contrazice motivând aplicarea pedepsei cu închisoare cu faptul nu poate retine recunoașterea vinei și neconștientizarea pericolului social al faptei.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2020, apelul a fost respins ca fiind nefondat.

Instanța de apel a statuat că, la individualizarea pedepsei inculpatului, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gradul și caracterul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, care „face parte din categoria celor ușoare, că ultimul a recunoscut vina în totalitate, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, că în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să beneficiează de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, că sancțiunea de la art. 361 alin. (1) din Codul penal, prevede o pedeapsă cu amendă în mărime până la 650 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau închisoare de până la 2 ani.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele stabilite ale cauzei, ținând cont de scopul pedepsei penale, de reeducare socială a inculpatului, luând în considerare că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, de modul de comitere a infracțiunii, atitudinea față de fapta incriminată, apreciind circumstanțele cauzei și comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii și în ședința de judecată, care a recunoscut vina, instanța de apel consideră că este întemeiată echitabilă și proporțională aplicarea unei pedepse cu închisoarea pe un termen de 1 an, care va atinge scopul pedepsei și va contribui la corectarea persoanei.

Totodată, instanța de fond corect a constatat că pedeapsa amenzii nu ar fi una echitabilă în raport cu fapta comisă. Or, inculpatul a confecționat un act de identitate român fals, fapt ce denotă atitudinea lui față nu doar de legislația R. Moldova dar și al României.

Este justă și aplicarea prevederile art. 90 Cod penal în privința inculpatului, suspendând pedeapsa pe o perioadă de probațiune de 2 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului.

Or, în condițiile în care se constată că este posibilă corectarea fără împovărarea excesivă a subiectului, urmează a fi aplicate acele măsuri care ar dăuna mai puțin inculpatului.

5. Avocatul Bruma Anatolie a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a invocat că, instanțele greșit au ajuns la concluzia privind aplicarea pedepsei privative de liberate și a prevederilor art. 90 Cod penal în privința lui Hîțu C. constatările fiind contradictorii, or, deși instanța constantă recunoașterea vinei în comiterea infracțiunii incriminate, ulterior se contrazice motivând aplicarea pedepsei cu închisoare cu faptul nu poate reține recunoașterea vinei și neconștientizarea pericolului social al faptei.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 420-422, 427 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu este indicat concret erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza

probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor pedepsei cu închisoare. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind precizarea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale aplicate inculpatului în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar a acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bruma Anatolie, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 22 februarie 2021 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2021, în privința inculpatului Hîțu Constantin XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 17 septembrie 2021.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Victor Boico